

De drie poppedeintjes

Klucht in vier bedrijven

door

HUB FOBER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE DRIE POPPEDEINTJES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HUB FOBER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

- ANDRIES: Werkloze weduwnaar met drie dochters
MARJAN: Zijn oudste en vindingrijkste dochter
ELKE: Zijn tweede ook al aardig door de wol geverfde dochter
NIKIE: Zijn jongste, nog een beetje onbezonnen, maar toch ook al tamelijk weerbare dochter
EDWIN: Vrijer van Marjan, alias oom Daan
COR: Vrijer van Elke, alias Youssef Ben Raschid
KLAAS: Vrijer van Nikie, alias barones van Zuidewijn
EUGENIE: Buurvrouw, c.q. huishoudelijke hulp uit vriendschap
BERTIEN: Masseuse van Andries, c.q. vriendin van Eugenie
ROOS: Melancholieke ondefinieerbare pensiongaste.

DECOR:

Gespeeld wordt in een doorsnee huiskamer. Vanuit de zaal gezien links voren een deur, waarachter Nikie vanaf het tweede bedrijf haar atelier heeft, rechts achter (korte kant) deur waarachter Elke vanaf het tweede bedrijf haar taalinstituut heeft, rechts voren deur naar woonruimte van Andries. In achterwand open doorgang. Links daarvan op achtergrond grote driezitsbank. Rechts van doorgang, overwegend op voorgrond, bescheiden tafel met drie stoelen en op achtergrond kast. Verder dienen aanwezig te zijn een boekenrek met wat boeken en een bos bloemen in een vaas zonder water. Dagen, uren, jaartal en jaargetijde zijn volstrekt onbelangrijk.

KLEDING:

Voor de drie dochters is deze bij hun eerste optreden in de tekst aangegeven. In de pauze wisselen, maar wel in dezelfde stijl, d.w.z. heel zedig. Roos mag gerust modern gekleed zijn, maar wel op een wijze die past bij een melancholieke figuur; na de pauze iets anders; bij vierde bedrijf weer op als eerste keer. Bertien mag luchtig vrolijk gekleed zijn, vaker iets anders, maar wel telkens met een vast merkteken van haar beroep, bijvoorbeeld wit kapje; heeft ook altijd soort masseusetas bij zich. Eugenie ook luchtig, niet als een tiener, maar beslist ook niet degelijk en somber. Van tijd tot tijd ook graag iets anders aan. Algemeen voor roos, Bertien en Eugenie: moeten zó gekleed zijn, dat er een zo groot mogelijk contrast bestaat tussen hen en de oerdegelijk geklede dochters. Cor en Klaas hoeven geen uitleg,

Edwin altijd tot in de puntjes verzorgd, met posjetje in jaszakje, Andries gewoon, zonder kapsones.

EERSTE BEDRIJF

(Eugenie zit gemoedelijk aan tafel met kop koffie, leest de krant)

ANDRIES *(Op uit zijn kamer, neemt plaats op bank, nors)*: En maar koffie slurpen, ene bak na de andere. Mij lijkt zo dat je dat toch ook wel net zo goed thuis kunt doen, niet.

EUGENIE: Misschien nog wel beter, maar ik doe het nu eenmaal hier.

ANDRIES: En de krant lezen. Heb je daar thuis soms geen plaats voor?

EUGENIE *(Gemoedelijk)*: Méér nog dan hier.

ANDRIES *(Nog altijd nors)*: Waarom maak je dan niet dat je thuiskomt?

EUGENIE *(Naar hem toe, achter de bank, legt handen op zijn schouders, Andries is daar niet kapot van, gemoedelijk)*: Omdat jij het hier alleen niet klaar speelt, en dat weet je drommels goed.

ANDRIES: Nonsens, ik zou me ook wel zonder jou hebben weten te redden.

EUGENIE: Och nee, en wie had hier dan alle die jaren het werk moeten doen en die drie arme bloedjes moeten grootbrengen?

ANDRIES: Die zou ik ook wel zo veer hebben gekregen zonder jouw hulp.

EUGENIE *(Rustig)*: Welzeker, en hoe! Door ze kort te houden, hen te kleden als oude wijven en door ze alles te verbieden wat maar te verbieden valt.

ANDRIES: Als ik er niet zo goed op gelet had, zouden hier nu drie van die discoflodders rondlopen.

EUGENIE *(Gaat naast Andries zitten, schuift steeds stukje dichterbij, Andries schuift steeds stukje op)*: Je bent helemáál niet slecht gehumeurd vandaag hé, o nee.... Maar eh, vind je niet ook dat er toch wel bepaalde dingen zijn die ons met elkaar verbinden?

ANDRIES: Niet dat ik weet.

EUGENIE: Ben je dan soms vergeten dat ik hanneke op haar sterfbed beloofd heb me om jou en de drie meisjes te zullen bekommeren?

ANDRIES: Kan ik me niets van herinneren.

EUGENIE: Ach zo. Dan zal 't je mogelijk ool wel ontschoten zijn, dat "ik" 't uiteindelijk geweest ben die dat koffertje van die kerel gevonden heeft. Ik had het ook voor mezelf kunnen houden, zonder dat jij er iet vanaf wist.

ANDRIES: Had 't maar gedaan, waren mij 'n hoop zorgen bespaard gebleven.

EUGENIE: Ben je toch zelf schuld. Had je de hele handel maar naar de bank moeten brengen. Wie laat er nu ook zo'n stoot geld op z'n kamer

rondslingeren.

ANDRIES: Op de eerste plaats is dat koffertje afgesloten, op de tweede plaats weet buiten jou en mij niemand wat er in zit, en op de derde plaats: hoe had ik bij de bank moeten verklaren hoe ik opeens aan bijna twee miljoen was gekomen?

EUGENIE: En je bent ook nog te schijtlaarzerig geweest om zo af en toe een paar van die biljetjes voor eigen doeleinden aan te wenden. We zouden het hier best hebben kunnen gebruiken.

ANDRIES: Denk jij nu werkelijk dat ik ter ere van de Mammon mijn leven op het spel ga zetten?

EUGENIE: Nou zeg, je kan ool overdrijven.

ANDRIES: Overdrijven? Je weet toch dat die schurk omwille van dat geld al iemand om zeep heeft geholpen. Daar heeft hij twintig jaar voor gekregen en daar zin er nu al zestien van om. Bij een beetje goed gedrag krijgt hij daar nog een portie van kwijtgescholden en staat hij over een paar maanden al hier aan de deur om zijn eigendom op te halen. En stel dat het dan niet klopt. Op een moord meer of minder kijkt dat soort volk niet.

EUGENIE: Ach kom, je kunt mij niet wijsmaken dat hij het allemaal geteld heeft.

ANDRIES: Nee moet je zeggen! 'n Paar dagen al nadat hij gearresteerd werd kreeg ik 'n brief van een of ander vrouwspersoon, waarin het bedrag tot op de cent nauwkeurig genoemd werd, evenals alle andere die daarna.....

BERTIEN (*Op door midden*): Aha, Romeo en Julia op de hobbybank.

ANDRIES (*Springt op*): Och, wat zijn we toch weer lollig. 't Is al erg genoeg dat ik me van jou iedere dag moet laten folteren, zonder dat ik daar ook nog stomme opmerkingen bij cadeau krijg.

EUGENIE: Niets van aantrekken Bertien, hij heeft vandaag weer de mopperplaat opstaan, En als hij in z'n botten net zo stijf is als in z'n hersens, heb je de handen aan 'm vol.

BERTIEN: O nee, is 't alweer zó? Meneer Broersma, (*met knipoog naar Eugenie*) ik heb 't u al zo vaak gezegd, dat alleen-zijn is niets voor u. U sluit zich daar maar op in dat kamertje, maar ik verzeker u dat u daaraan ten onder gaat. Het wordt de hoogste tijd dat u een nieuwe levenspartner zoekt.

EUGENIE (*Blik van verstandhouding met Bertien*): Juist Bertien, dat heb ik 'm al zo vaak gezegd. En hij zou er nog niet eens ver voor hoeven te gaan.

ANDRIES (*Af in zijn kamer*): Allé Bertien kom, jouw grove handen zijn nog beter te verdragen dan haar fijn getater. (*Bertien met hulpeloos*

schouderophalen richting Eugenie achter Andries af)

MARJAN (*Op door midden, boven hooggesloten maar wél in korte broek, tot achter haar opkomende Nikie*):..... en vóór dat ze het werkelijk begreep was Henk er al lang van tussen.

ELKE (*Op door midden, boven hooggesloten, maar bovenste knoopje los, tot Nikie, die haar voorgaat*): .... en dan had je haar gezicht moeten zien, (*Beide handen bezijden haar hoofd*) zo'n biet zeg ik je!

EUGENIE: Kinders, rustig, rustig, denk aan pa!

NIKIE (*Eveneens heel zedig gekleed, maar wél met opgestoken haar, waaromheen bandje*): Hoezoo? Die doet toch zeker z'n dutje?

EUGENIE: Welnee, de masseuse is bij 'm, kon vandaag niet eerder. (*Dan ontzet*) O nee Marjan, wat maak je me dan nu? Een korte broek? Als pa dat ziet laat jij je stelten afzagen tot aan je kont! (*Nikie en Elke zijn druk doende met zakdoek lippenstift en rouge te verwijderen, echter meer suggereren dan echt doen*)

MARJAN (*Geschrokken, beide handen op haar benen*): Hemeltje..... (*Ziet haar zusjes bezig*) ..... en ik heb verdorie ook nog geen zakdoek bij me.....

EUGENIE (*Komt met zakdoek*): Kom maar vlug hier. (*deft Marjan's lippen, spuugt op zakdoek, wrijft over rouge, maar nogmaals: meer suggestie dan echt verwijderen*)

ELKE: Shit, dat je je hier als meisje no niet eens een beetje mag opmaken.

NIKIE: Opmaken? Dat is nog niet het ergste. Kijk liever eens hoe we er bij lopen. Pa leeft nog in de middeleeuwen.

MARJAN: Laat maar Eugenie, zo zal 't wel genoeg zijn.

ELKE: Zo is 't precies Nikkie. Pa is toch niet meer van deze tijd. En sowieso, toen ma nog leefde waren wij voor haar en pa altijd de drie poppedeintjes en hebben jullie hem dat na haar dood nog ooit horen zeggen?

MARJAN: Natuurlijk hebben jullie gelijk. Maar laten we ondertussen blij zijn (*slaat arm om Eugenie's schouder*) dat we Eugenie hebben.

NIKIE (*Raakt Eugenie ook aan*): Dat is waar. Wat hadden wij in al die jaren zonder onze engelbewaarder moeten beginnen.

ELKE (*Raakt Eugenie ook aan*): Eugenie, eerlijk waar, als jij niet bij ons was gebleven, zou ik hier al lang vertrokken zijn.

EUGENIE (*Omvat als het ware de drie dochter*): Kinders, jullie moeten niet vergeten: toen ma stierf is dat 'n enorme klap voor pa geweest en ik geloof dat hij er nóg niet helemaal overheen is. En daarom mogen jullie het ook niet kwalijk nemen als hij zo af en toe een beetje uit de toon valt.

ELKE (*Maakt zich los*): Ophouden Eugenie, ik krijg er een echt grafkeldergevoel van. (*Groep lost op, Marjan haalt kandelaar met kaars uit de kast*)

NIKIE: Een beetje uit de toon vallen mag gerust, maar daarom hoeft hij nog niet de hele orkest in de vernieling te helpen.

EUGENIE (*Zorgvol*): Marjan, wat ga je doen? Beginnen jullie nu alweer met dat gedoe? Kind geloof me, vandaag of morgen pakt dat nog eens verkeerd uit. Ik moet toegeven, ma is te vroeg gegaan, evenals oom Daan. Maar die de hemel ons ontnomen heeft dient men met rust te laten.

MARJAN: Kom Eugenie, dat kan toch geen kwaad.... En stel dát 't eens lukt.

EUGENIE: Och nee, jullie maken je toch zelf iets wijs..... En trouwens, nu kunnen jullie er toch niet mee beginnen, want Bertien zal wel zo met pa klaar zijn.

MARJAN (*Met zusjes af door midden*): Ook goed.... kom maar, proberen we het straks als pa slaapt.....

EUGENIE (*Loodst hen af*): Ja ja, ga nu maar, ik heb liever niet dat pa jullie zo ziet. (*Eugenie zet kandelaar weer terug in de kast*)

BERTIEN (*Op uit kamer Andries*): Zo, dat zit er weer op.... Maar je had inderdaad gelijk. Ik heb hem nog nooit meegemaakt als een toonbeeld van beminnelijkheid, maar vandaag heeft hij werkelijk een super pestbui.... En ik kan het alleen maar herhalen: voor hemzelf en de hele kluit hier wad het niet slecht als jullie zouden trouwen.

EUGENIE: Maar Bertien, daar werk ik toch al jaren naar toe. Maar ik heb de indruk dat Andries helemaal niet wil.

BERTIEN: Volgens mij durft hij nog niet goed. Als een man eenmaal zo iets overkomen is... Maar ik zal zo voor en na wel eens proberen hem een zetje in de goede richting te geven.

EUGENIE: Bertien, ik weet het niet. Dacht je nou dat hij maar één enkele keer eens iets vriendelijks tegen mij zegt? En altijd maar grommen en mopperen.

BERTIEN: Maar Eugenie, dan gaat het toch in de goede richting.

BERTIEN:EUGENIE: Hoezo?

BERTIEN: Maar kind, weet je dat dan niet? Manskerels die 't meeste op de vrouwen, waar ze de hele dag mee omgaan, mopperen, kunnen diezelfde vrouwen het minst missen.

EUGENIE: Weet je dat wel zeker?

BERTIEN: Absoluut, daarover bestaat niet de geringste twijfel.

ANDRIES (*Opkomend*): Hoe zit dat hier verdomme met de koffie? (*Tot Eugenie*) Zelf stop je je we wel mee vol tot aan je strot, maar voor 'n

arme donder als ik is er nog niet één enkel kopje.

EUGENIE: Ja ja, rustig maar, ik zal wel iets voor je organiseren.

BERTIEN: Nou, dan ga ik maar weer eens naar de volgende patiënt. En zoals gezegd meneer Broersma, dat zo maar in uw eentje verder sukkelen is niet goed voor uw gezondheid... *(Wuift kort)* Zwaai zwaai.....

ANDRIES *(In zichzelf grommend)*: Ik ken nog wel andere dingen die slecht voor mijn gezondheid zijn.

EUGENIE: Zeg Andries, vóór alles wil ik nu wel eerst even weten hoe dat zit met die brieven waar je het zo straks over had. Wat schrijft dat mens dan?

ANDRIES: In de eerste brief niets anders alsdat ze wist dat de buit bij ons in huis was, dat ze wist om welk bedrag het precies ging en dat ik het met de dood zou moeten bekopen als ik de politie inschakelde.

EUGENIE: Alsjeblieft zeg! Dat je me daar dan nooit iets van gezegd hebt?

ANDRIES *(Nors)*: Ik hoef je toch niet alles aan je neus te hangen.... Nou ja, en in alle andere die daarna kwamen stond steeds hetzelfde. Ten eerste dat ik ervoor moest zorgen dat het geld altijd beschikbaar was, zodat het op elke moment afgehaald kan worden, en ten tweede, dat op de dag van de teruggave geen cent mocht ontbreken, omdat dat eveneens zeer schadelijk voor mijn gezondheid zou zijn.

EUGENIE: O nee toch... nu begrijp ik ook waarom je de politie niet kon inschakelen en 't sul hier in huis moest bewaren.... Maar eh, die brieven, zijn ze ondertekend met naam en adres?

ANDRIES: Alleen maar 'n naam. Rita Pitrelli, anders niets.

EUGENIE: Een hele linke Rita dus. Maar ja, de vriendin van zo'n killer.... wat kun je daar ook anders van verwachten.

ANDRIES: Tjaaa, dat zeg je nu wel zo, vriendin..... Ik heb eerder het idee dat het zijn helpster is, die hem bij die overval geassisteerd heeft. Ze waren immers met hun tweeën.

EUGENIE: Denk je? Maar eh, die brieven.... heb je ze nog?

ANDRIES: Natuurlijk mens. Dacht je nu werkelijk dat ik zo iets zou weggooien?

EUGENIE *(Andries naar zijn kamer meeloodsend)*: Dan kom, laat ze eens zien, misschien dat ik er als vrouw iets meer uit kan opmaken dan jij.

ANDRIES *(Mee af, sarcastisch)*: Maar zeker, jij heb immers gestudeerd voor helderziende, jij ziet altijd veel meer als iemand anders.

MARJAN *(Achter Bühne)*: Bertien eis vertrokken, kijk eens voorzichtig.

NIKIE *(Kijkt voorzichtig vanuit middendoorgang)*: De kust is veilig, kom

maar. (*Dochters op, Elke gaat op rechtse stoel aan tafel zitten, Nikie geheel links op bank, Marjan haalt weer kandelaar met kaars tevoorschijn, zet die op tafel, gaat zelf op rechtse leuning bank zitten*)

ELKE (*Onder het opkomen*):.... maar ik geloof er niet meer in Marjan. En zelfs áls het zou lukken, wat schieten we er dan nog mee op?

NIKIE: Als ma zou horen hoe het ons na haar dood vergaan is, zou ze zich omdraaien in haar graf.

ELKE: Dat zou inderdaad nog best kunnen, want er staat nog steeds geen zware grafsteen op.

NIKIE: Nee, alleen maar zo'n ouderwets houten kruisje.

MARJAN (*Beetje korzelig*): Ja ja, Zo is 't wel goed.... verdorie.... ik denk dat pa vroeger geen geld heeft gehad voor zo'n dure steen, en misschien ook nu nog niet.

NIKIE: Och kom, vertel mij wat, pa is 'n regelrechte vrek. Je weet best dat we nog nooit van je lang zal ze leven van hem een stuiver voor ons zelf hebben gekregen. Alleen voor het allernoodzakelijkste schuift hij met pijn en moeite iets af.

ELKE: Wat je zegt. En dan moet het ook nog het allergeedkoopste spul zijn dat voor geld te koop is. En als het even kan nog liever 'n lap stof, dat is namelijk nóg goedkoper. En we mogen blij zijn dat Nikie zo goed met naald en draad overweg kan, anders waren we er nog erger aan toe.

NIKIE: Volgens mij is pa al die jaren aan het oppotten geweest en heeft hij ons gewoon laten stikken.

MARJAN (*Gaat achter bank staan, leunt er op*): Nee nee, nu doen jullie hem toch wel onrecht. Financieel heet hij het werkelijk niet breed gehad tijdens de voorbije jaren. Wat dachten jullie, aan een werkloze weduwnaar met drie dochters is voor onze heren politici toch geen eer te behalen.

ELKE: Daar heb je ook alweer gelijk in. Dat zijn de enigen in het land die het hemd niet nader dan de rok is.

NIKIE: Zijn jullie dan echt van menig dat pa helemaal niets aan de kant heeft kunnen leggen?

MARJAN: Van die aalmoes waarmee het rijk de eigen mensen afscheept in elk geval niet.

NIKIE: Dat klinkt alsof hij op een andere wijze wél kans heeft gezien iets te sparen.

MARJAN (*Aarzelend*): Ja en nee.... Ik weet ook niet precies wat ik ervan denken moet, maar ik heb, en dat is nu al zo'n vijftien zestien jaren geleden, eens iets gezien.... nee...

ELKE: Allé, vertel op!

MARJAN: Ik heb er nog nooit eerder over gesproken, omdat jullie nog te jong waren, maar nu.... Luister, die middag liep ik doodgemoedereerd de kamer van pa binnen, zoals altijd, en toen zag ik het liggen.... nee, als ik dáár nog aan denk....

NIKIE: Toe nou, maak het niet zo spannend, ga verder.

MARJAN: Een diplomatenkoffertje, zo maar open en bloot op tafel, tot aan de rand vol met bankbiljetten en pa en Eugenie waren bezig de hele handel te tellen.

NIKIE: En je kunt je niet vergist hebben?

MARJAN: Nikie, ik weet 't héél zeker.

ELKE: En denk je dat het er nog is?

MARJAN: Ook dáár ben ik bijna zeker van. Een paar jaren later, toen ik al wat meer begon te durven, ben ik eens, toen ik zeker wist dat niemand in huis was, stiekem gaan zoeken, en toen vond ik het, onder in de kast.

NIKIE: Maar als Eugenie er bij was, zoals je zegt.... hoeven we haar toch maar eens te polsen.

MARJAN: Dat ben ik inderdaad al lang van plan geweest.

ELKE: Maar stel dat we er zekerheid over krijgen, wat dan nog? Voor de rest blijft toch alles hetzelfde. Eens lekker gezellig uitgaan mag niet. Je bij de een of andere vereniging aansluiten is verboden.

NIKIE: Of 't knuffelen met een vrijer op een bankje in het park staat tien jaar huisarrest.

ELKE: En op het met dezelfde vrijer in het nest duiken staat de doodstraf.

NIKIE: Ik zweer het jullie, over een paar jaar lopen we in de AOW en weten we niet eens hoe het gaat.

ELKE: Tegen die tijd kun je je beter afvragen hoe "het" gegaan zou kunnen hebben.

MARJAN: Och och, nu hoor dat stel arme wichten toch.... Net of jullie zoveel tekort komen. Ik heb mijn ogen toch niet in m'n zak.

ELKE (*Ondeugend*): Ik anders ook niet hoor. Ik heb al vaker gezien dat jij in de avonduren stiekem iemand bij je binnenliet. En altijd op dagen dat je met de administratie van het bejaardenhuis bezig was en niet gestoord mocht worden.

NIKIE (*Lachend op Marjan toe*): Wat hoor ik dar over ons oudste oerdegelijke zusje? Elke, vind je dat nu eerlijk? Zij knijpt de kat in 't donker en laat ons, zonder het geringste gewetensbezwaar, verslakken tot oude jonkvrouwen,

ELKE: Wat is het voor iemand Marjan? Kennen wij hem ook?

MARJAN: Zeker kennen jullie 'm. En hij kent jullie ondertussen ook al.

NIKIE: Hoe kan dat dan?

MARJAN (*geduldig*): Als je 'n verhouding met iemand hebt, moet je bepaalde pauzes toch ook wel een invullen met wat keuvelen onder elkaar, of niet soms? En dan is het toch heel logisch dat ik over m'n zussen praat, over pa, de dood van ma en oom Daan.

NIKIE (*Onnozel*): Hoort dat er allemaal bij?

MARJAN: Wat dacht je. En ik zal jullie nog sterker vertellen: hij is ook al vaak genoeg stiekem in deze kamer geweest.

ELKE: Gossie zeg, jij durft wel! Maar eh, kom er nu eigenlijk eens mee voor de dag: Wie is het?

MARJAN: Een van de jongens van Nieuwenhuis.

NIKIE: Van Nieuwen..... hé zeg, toch biet van "díé" Nieuwenhuis zeker?

MARJAN: Van "díé" Nieuwenhuis.

NIKIE: Elke, van "díé" Nieuwenhuis! Die van ons heeft het helemáál niet hoog in d'r bol. Vandaag of morgen wil ze nog niet eens meer iets met ons te maken hebben.

ELKE: Wie van hen Marjan?

MARJAN: Edwin.

ELKE: Ga weg! Ook nog uitgerekend "díé" ! Nikie, weet je wel, die dandy. Altijd tot in de puntjes verzorgd, vouw in z'n broek zo scherp als 'n scheermes, sjiek dasje om en eeuwig en altijd 'n wit poschetje (*geeft bij zichzelf aan*) hier in z'n colbertjasje.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto